

[Poulsgaard]

ligt i konkurrencen, og dermed skaber man flere arbejdsløse.

Der står i punkt 7):

»Derudover må det offentlige bringe orden i eget hus ved at antage flere EFG-lærlinge inden for DSB, post- og telegrafvæsenet osv.«

Hvem i himlens navn skal betale dem, hvis ikke det er skatteborgerne? Altså får skatteskruen en omgang til, og det er den stik modsatte vej, vi skal gå.

Vi er altså politisk uenige, men kom ikke her og påstå, at jeg ikke har læst det her makværk! Det har jeg faktisk, og det duer ikke.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Det skal også blive den sidste korte bemærkning til hr. Poulsgaard i denne omgang.

Sagen er, at man ikke kan stå med nogen ret heroppe og sige, at vi vil fordyre varerne. Man kan ikke sige, at vi kommer med en opfindelse, der hedder AER. Den eksisterer jo i dag. Arbejdsgiverne betaler faktisk til ordningen i dag, fordi de betaler lærlingenes praktik eller ophold på skolerne. Så ordningen eksisterer, det er ikke noget nyt og epokegørende, vi kommer med. Det, vi gør, er, at vi siger, at vi må forbedre dette af hensyn til de unge mennesker, så de offentlige kasser ikke skal belastes af at betale dem bistandshjælp. I stedet for skal de unge sættes i gang.

Lad os nu drøfte det her videre. Det er muligt, at vi ikke når til enighed. Det er der en stor mulighed for, ja. Men måske kan vi nå til en slags forståelse af, hvad der står i forslaget.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Fru Elisabeth Bruun Olesen hæftede sig ved de 200 statslige lære- og praktikpladser, og det lød næsten, som om det var det eneste, vi foreslog. Men 200 er altså kun $\frac{1}{3}$ af det, der ligger i programmet, nemlig 7.000 ekstra pladser i forhold til sidste år, og det er et ganske kraftigt løft. Niveauet har været ret konstant i de sidste mange år, og nu lover vi ikke desto mindre at hæve det med hele 7.000. Det er dristigt, og jeg tror, det er klogt, at vi ikke har sat målet højere, for så ville erhvervslivet måske på forhånd opgive at nå det. Nu er målet sat så tilpas realistisk, og

der er så tilpas mange ingredienser i ungdomsprogrammet, at det er meget sandsynligt, at vi når det. Det, det drejer sig om, er, at der skal være 7.000 ekstra tilbud til dem, der søger lære- og praktikplads. Det behøver ikke at være helt de samme traditionelle pladser, som man hidtil har måttet nøjes med.

Fru Lilli Gyldenkilde siger i et i øvrigt meget konstruktivt indlæg, at der ikke er så meget nyt i regeringens oplæg. Det forstår jeg ikke, for vi står her og behandler SFs oplæg, som er præcis magen til det, SF kom med sidste år. Sidste år kom regeringen med et ungdomsoplæg, som er gennemført. Så gik vi til valg og lovede 10.000 ekstra pladser. Efter valget er der så kommet et oplæg om langt flere pladser end det, vi har lovet, og det er vi i fuld gang med at gennemføre. Den største del af det har forladt mit bord og lander på finansudvalgets bord i løbet af meget få uger, måske meget få dage.

Så siger fru Lilli Gyldenkilde, at der er for få arbejdspladser. Ja men selv på det punkt er der sket det mærkelige, at netop som vi holdt op med at øse offentlige penge ud til nye offentlige arbejdspladser, så er der sket et fald i arbejdsløsheden herhjemme. På trods af, at tilgangen til arbejdsmarkedet har været omkring 20.000, er arbejdsløsheden faldet med 8.000. Det betyder, at der er blevet rundt regnet 28.000 flere job. Og det er ikke gået som de tidligere år, at de er kommet inden for den offentlige sektor. Nej, de er i stort omfang kommet inden for den private sektor. Så også når det gælder dette med at få flere job, er vi nu på den rigtige vej.

Hr. Carsten Andersen sagde, at holdstørrelserne var anledningen til hans noget mærkelige indlæg i første omgang. Jeg vil bede hr. Carsten Andersen tage til Sverige og kigge på gymnasierne. Der sidder de 32 i hver klasse og længes efter danske forhold, hvor 28 er maksimum. Se på de svenske tekniske skoler og handelsskoler! Overalt i Sverige er der flere på holdene end i Danmark. Jeg tror ikke, at man kan finde et land i verden, hvor der er så få på holdene som i Danmark.

Vist ville det da være dejligt, om vi kunne få en bedre standard, men ingen skal komme og sige, at det er uholdbart, eller at det på nogen måde undergraver standarden af det danske undervisningsvæsen, at vi har fået lidt større hold de senere år. Det vil jeg fuld-